

CO MÁ VLIV NA MOU BUDOUCNOST?

První čtení: *Ale jak je psáno: 'Co oko nevidělo a ucho neslyšelo, co ani člověku na mysl nepřišlo, připravil Bůh těm, kdo ho milují.' Nám však to Bůh zjevil skrze Ducha; Duch totiž zkoumá všechno, i hlubiny Boží. (1. Kor 2:9-10)*

Zajímalo by mě, zda jste si alespoň někdo přečetl tu první kapitolu listu Filipským, jak jsem minule doporučil? Bylo něco, co Vás vysloveně zaujalo?

Rád bych dnes pokračoval s dalšími verši tohoto listu.

Nejprve si ale představte, že můžete nahlédnout do blízké (možná i do trošku vzdálenější) budoucnosti. Představte si, že můžete vidět, jak se budou události v politice, v ekologii, v ekonomice (ale i ve vašem životě) postupně proměňovat. Budete moci zachytit celkový směr společnosti.

- *Co myslíte, jednali byste či plánovali jinak?*
- *Jakým směrem by to ovlivnilo váš současný život?*

Domnívám se, že bychom skutečně jednali odlišně, než jak jednáme nyní. Skutečná znalost budoucnosti by byla onou odpovědí na otázku „za milión“. Jinak by vypadalo naše plánování, naše financování některých projektů, určité změny by doznaly možná i naše vztahy.

Pojďme se podívat na to, co napsal apoštol Pavel z vězení, bezpochyby ne příliš optimistické výhledy měly vliv na jeho situaci. Ve Filipským 1:12-26 čteme:

12 Rád bych, bratří, abyste věděli, že to, co mě potkalo, je spíše k prospěchu evangelia, 13 takže po celém soudu i všude jinde je známo, že jsem vězněn pro Krista, 14 a mnohé bratry právě mé okovy povzbudily, aby se spolehli na Pána a s větší smělostí mluvili beze strachu slovo Boží. 15 Někteří sice káží Krista také ze závidosti a z řevnivosti, jiní však s dobrým úmyslem. 16 Jedni z lásky, protože vědí, že jsem tu k obhajobě evangelia, 17 druzí z touhy po uplatnění, ne z čistých pohnutek, a domnívají se, že mi v mém vězení způsobí bolest. 18 Ale co na tom! Jen když se jakýmkoli způsobem, ať s postranními úmysly, ať upřímně zvěstuje Kristus; z toho se raduji a budu radovat. 19 Neboť vím, že se mi vše obrátí k dobrému vaší modlitbou a přispěním Ducha Ježíše Krista. 20 Toužebně očekávám a doufám, že v ničem nebudu zahanben, ale veřejně a směle jako vždycky i nyní na mně bude oslaven Kristus, ať životem, ať smrtí. 21 Život, to je pro mne Kristus, a smrt je pro mne zisk. 22 Mám-li žít v tomto těle, získám tím možnost další práce. Nevím tedy, co bych vyvolil, 23 táhne mne to na obě strany: Toužím odejít a být s Kristem, což je jistě mnohem lepší; 24 ale zůstat v tomto těle je zase potřebnější pro vás. 25 Proto pevně spoléhám, že zůstanu a budu se všemi vámi k vašemu prospěchu a k radosti vaší víry, 26 byste se mohli mnou ještě více chlubit v Kristu Ježíši, když k vám opět přijdu.

Znovu si připomínáme, že Pavel píše z vězení. Jeho situace není možná fatální, ale není asi ani nijak růžová. K čemu nás tedy Pavel povzbuzuje:

1) Naše poslání – šíření evangelia – pokračuje, i když se můžeme ocitnout v nesnázích

Někdy se nám stává, že prožíváme těžké období. Moc nerozumíme tomu, co se s námi či kolem nás děje.

(ilustrace)

Náš pohled je upřený dolů na cestu. Naše bezprostřední vnímání toho, kudy jdeme: samá zatáčka a nerovnost. Když složitý úsek života projdeme a ohlédneme se, cesta se nám jeví sice náročná, ale nakonec přece jen schůdná, dokonce vidíme, co jsme nechali za sebou.

Někdy se nám ale dostane zvláštní milost. Svou cestu zahlédneme z Boží perspektivy. Pak se nám všechno najednou jeví jinak. Získáme mnohem širší obraz, která nám ukáže smysl a směr naší cesty. Vidíme neschůdné překážky, kterým jsme se díky zatáčkám vyhnuli, vidíme i úsek cesty před sebou.

Pavel to vidí přesně z té Boží perspektivy – na celém soudu vědí (a dokonce nejen tam), proč je vězněn: pro svou víru v Ježíše (viz verše 12-14). Vězení pro Pavla ale neznamena překážku pro svědectví. Jistě – není vězněn pro dluhy, nebo nějaké mrzké činy, nýbrž pro víru. Ale svou vírou, podle všeho, vzbuzoval veřejné pohoršení na nejednom místě. Ze slabosti – vězení pro víru – se najednou stává silná stránka: na soudu budou muset naslouchat jeho argumentům dobré zprávy, budou muset naslouchat svědectví o živém Bohu.

Pavel si mohl s klidným svědomím říci: počkám, až se to vysvětlí. Dám věci do pořádku a pak teprve obnovím svou práci pro Pána. Pavel však na nic nečekal, protože skutečně žil nadějí, kterou v Božím zaslíbení a v samotném Ježíši měl.

U nás je to někdy složitější – jsme souzeni pro různé přestupky, a ještě častěji pro dluhy, které máme, což Bohu příliš slávy nepřinese. Ale přesto máme svědčit o Boží milosti a zároveň usilovat o narovnání našich dluhů, usilovat o nápravu toho špatného, co jsme udělali. Nemůžeme nad svými hříchy a selháními jen tak mávnout rukou. Proč? **Proto, aby svědectví o Bohu, který proměňuje naše životy, bylo skutečně věrohodné.**

2) Naše poslání – šíření evangelia – pokračuje i když je naše pověst napadána

Na Pavlovo uvěznění různí lidé reagovali nejrůznějšími způsoby (v. 15-17). Víme, že křesťané z Filipis měli o Pavla a jeho zdraví starosti a vážné obavy. Někteří křesťané si byli vědomi, že Pavel je vězněn pro evangelium a jeho

obhajobu. Další, kteří žárlili na jeho službu, však doufali, že mu přinesou bolest tím, že oni mohou pracovat, zatímco on ne.

Odkazuje nás to ke dvěma ryze českým prupovídám: „Nic tolik nepotěší, jako utrpení druhého,“ a „úspěch se neodpouští“...,

z toho můžeme vyvodit pozoruhodný postřeh:

Závistí trpí povětšinou ti, kteří žárlí na požehnání, které dal Bůh druhým, místo toho, aby se radovali z požehnání, které sami dostali.

Následování a odvážné vyznání Ježíše Vám v dnešní společnosti nejspíš přilepí nálepku: „zpátečník“, „náboženský fanatik“, „pánbíčkář“, „svatoušek“.

Neříkám, že bude snadné tyto pomluvy a potupy snášet. Na druhou stranu vám prozradím jedno tajemství. V okamžiku, kdy se sami posměvači dostanou do skutečných potíží – smrtelná nemoc, ztráta blízké osoby, beznadějná životní situace – tak pokud neztratí zdravou soudnost, **vyhledají právě Vás**. Pochopí, že jste těmi, kdo nesoudí, ale mohou pomoci, nebo jste alespoň těmi, kdo jsou ochotni naslouchat jejich příběhu a jejich bolesti.

3) Naše poslání – šíření evangelia – pokračuje, i když se nám naše budoucnost jeví značně nejistá

To, co Pavel vyjadřuje dále, nás překvapí. On si není jist tím, zda bude dál žít, nebo zemře. Neví, co ho čeká v těch nejbližších dnech a týdnech života (v. 20-16). Ale neprojevuje ani strach ani zoufalství.

Je si jist tím, že i když zemře, tak neprodělá – stane tváří v tvář svému Pánu. (jinými slovy: smrt pro něj znamená vítězství, je to konec utrpení, trmácení, je to návrat domů). Ale přesto touží po tom, aby mohl ještě v práci pokračovat proto, aby mohl přinést užitek druhým.

A dokonce do svého zápasu zve i Filipské křesťany, protože se spoléhá na jejich přímluvné modlitby a na moc Duchy svatého.

Nevím, jestli se k Vám dostala poslední statistika ze světa. Nejvíce pronásledovanou skupinou na světě nejsou ani homosexuálové, ani transsexuálové (jak se nám snaží namluvit jejich lobby), ani lidé, kteří nesouhlasí s politikou svých vlád, nýbrž křesťané. Počet pro víru pronásledovaných křesťanů je v současnosti asi 240 miliónů (přeloženo do představitelné podoby: je to množství jako když 24x znásobíte počet obyvatel naší republiky).

Doložitelně zavražděno pro víru jich bylo v roce 2018 kolem 4500 (přeloženo do srozumitelné řeči – vyvraždění 1/3 obyvatel Nymburka). Ještě jinak vyjádřeno – je to jako kdyby v našem mstě denně po celý rok včetně sobot, nedělí a svátků, probíhala veřejná poprava 13 lidí.

Přesto všechno se tito lidé víry nevzdávají, naopak i v utrpení radostně zvěstují Ježíše, který je středem, kolem kterého se točí jejich život, radost, bolest, utrpení, a nakonec i umírání.

To, že se nám pro víru někdo vysměje, že námi pohrdne, že nás bude veřejně pomlouvat, možná se nás bude snažit i nějak poškodit, vlastně není až zase tak hrozné.

Jak se na to můžeme tedy dívat?

Nemusíme se bát života! Ať už budeme procházet čímkoli, pak je to přeci Hospodin Bůh, kdo má věci pod kontrolou. Nebojme se času a požehnání darů nám svěřených co nejlépe využít pro sdílení té radostné zprávy, že Ježíš za nás zaplatil a my jsme vykoupeni!

Nemusíme se bát smrti! Až skončí naše pozemská pout', odejdeme domů, do věčné přítomnosti pokoje a lásky. Naše očekávání je radostné a nadějně. Proto můžeme radostně vyznávat naději věčného života.

Na samý závěr ještě jedna šokující myšlenka:

Každý z nás může změnit své myšlení, plány, jednání i to, kam napřeme své úsilí. **Známe totiž budoucnost!** Četli jsme to dnes na začátku shromáždění a znovu to připomenou:

'Co oko nevidělo a ucho neslyšelo, co ani člověku na mysl nepřišlo, připravil Bůh těm, kdo ho milují.'

Jako věřící lidé hledíme nejenom ke konci, ale dokonce až za samotný konec lidských dějin. Svůj život jsme vsadili na jedinou kartu – SRDCOVÉ ESO, když jsme uvěřili, že Ježíš za nás svým utrpením a svou smrtí zaplatil, a tím, že vstal z mrtvých nás pozval k věčnému životu.

- ***Znáš tedy alespoň částku toho, co přijde! Co s tím hodláš udělat?***

Ámen.

Pro ty, kdo by chtěli poporůst ve svém duchovním životě, díky listu Filipským (a budu se k němu v kázání do léta ještě několikrát vracet), mám opět připravený malý domácí úkol. **Znovu si, prosím, přečtěte první kapitolu a pokuste si nad ní klást podobné otázky, které jste teď ode mě slyšeli.**

Dnešní slovo a jeho další pokračování je inspirováno kurzem „*Objevování učednictví*“. Rozhodl jsem se jednotlivé náměty využít ke kázání, protože mám touhu po tom, aby celé naše společenství rostlo.

Zároveň mám pro Vás nabídku, pokud Vás dnešní slovo (či slovo ze samotného listu Filipským) zaujalo. Rád bych se scházel **se čtyřmi zájemci** právě nad tímto listem a společně s nimi přicházel na to, co to znamená být učedníkem Ježíše Krista v dnešní době. Společně prozkoumáme i víc z dobového pozadí a podíváme se například i na situaci, v níž se tehdy nacházeli křesťané.

Pokud byste víc chtěli vědět o podmínkách takového scházení, pak přijďte za mnou po shromáždění.

Petr Plaňanský (KS Nymburk 7. 4. 2019)